tühjad paigad läbbi ja otsib hingamist, ja kui temma ei leia siis ütleb temma: Ma tahhan ümberpöörda omma kotta, kust ma ollen wälja tulnud. Ja kui temma tulleb siis wõttab ta ennesega teist seitse waimu, kes kurjemad on tedda ennast, ja siis ellawad nemmad seal, ja lähhäb selle inimese wiimne luggu pahhemaks kui essimene.'' Luk. 11, 24. Jummal peastis Kaarlit mittu korda suurte õnnetuste seest, kus ta olleks ammu wõinud hukkatuse surma surra, ja andis temmale aasta, aastalt uut meleparrandamise aega, agga Karel ei holind sest. Ühhel talwe õhtul olli Karel jälle mängimise peale wälja läinud ja lubbas õigel ajal koju tulla. Ilm olli külm ja tuiskas lund nagu olleks kühwlega wastu aknat wissand. Kuk laulis essimest ja teist korda; agga Karel polnud weel koddu. Waene naene watas kordkorralt aknast wälja, kulates kas kuskil olleks healt kuulda. Raske kartus wõttis ta südddames wõimust. Kui kesk ö aeg sai möda läinud, ei jõudnud ta ennam kannatada. Ta

ärratas wanna Jürri ülles, ja ütles: ,,Meie peame wälja minnema, ehk agga mo mees on tuiskus otsa sanud.'' Jürri tombas ruttu rided selga, möllemad wõtsid keppid kätte ja Jürri ka weel tulle-lattorni. Weski kojast wõtsid sure koera kasa, öeldes: ,,Se aitab meid otsida ja toob meid jälle õiget teed koju taggasi.'' Nenda läksid mäest üllesse, ülle körge laggeda eddasi. Teest ei olnud mitte jälgegi nähha. Kui pole tunni aega ollid lummest läbbi rominud, hakkas koer rõmu pärrast haukuma ja jooksis eddasi. Seal seisis kegi nende ees, lumme räitsaga, kui ridega kaetud, nagu kiwwi post te äres: ,,Karel, kas sinna se olled?'' hüdis perrenaene. ,,Oh, Jummal! minna ollen jah!'' ,,Kuhhu sa siis ni kauaks jäid?'' ,,Ei ma ei tea ühti'', kostis temma. Ta olli kui jallutu ja wõimatu. Nemmad wõtsid tedda teine teisest käest kinni, koer läks ele, ja nenda läksid nemmad külla pole. Koddu wõttis naene tedda ridest lahti, aitas sängi, ketis soja jomaaega ja ta jäi maggama.